

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εβδομος ο χρόνος είναι
κι' έβρα πάλιν αι' Αθήναι.

"Έτος γλίχα έκτακτώς κι' ένωηνίτα... τί καλά!
περισσεύματα και πλούτη μάς έπληρα τὰ μυαλά.

Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μία φορά θα βγαίνει,
κι' όταν έχω ξευνάδα — κι' όποτε μου καταβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχομαι, — γιατί λεπτά δέν έχωμε,
και' σ'όσων' Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδασιην,
και εις τήν Έλλάδα όλην — δίχως νάζιτα κι' έντροπήν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

γιά τὰ ξένα όμοσ μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
Κι' ένα φύλλο άν κατής — έγινεσ συνδρομητής,
κι' όποισ τόν παρὰ δέν δίδει — θά τήν φάη μαζο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαί — άποστέλλονται σ' έμέ.
Γιά τή σάρα και τή μαρά — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Δευτέρα Δεκεμβρίου κι' είκοστή,
κι' ή Μαύρη Μοίρα φεύγ' ή ξεκουστή.

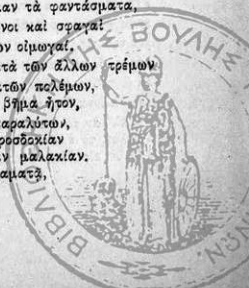
Ποήντος τρακτώσ είκοσι τρία,
πολλοί φοροδνε μ' αυτά τὰ κρύα.

Φασουλιής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σιέτος.

Φ.—Χριστέ και Παναγία μου, λυπήσου μας...
Π.—
Φ.—Του Δεληγιάνη φαίνεται ή μητέρα του τό έχει,
κι' όταν έλθη 'στά πράγματα, ό θηριώδης Άρης
πετζ μ' όλόγυμνο σπαθι πεζός και καββαλάρης.
Π.—Μήπως κανένας πολεμος έπίκειτ' επί θύραις;
Φ.—'Ακόμη, φίλον ξάνον, χαμπάρι δέν έπηρες;
Π.—Κάνι θαρρόσ πώς έβρα και μη ρωτάσ πώς είμαι.
Φ.—Μεγάλοι διεσπάρησαν ανά τήν πόλιν φήμαι
και άστυνόμοσs έβλεπεσ με τρέχοντασ κλητήρασ
κι' ό κόσμοσ άνησούχησ περι τής Μαύρησ Μοίρασ.
'Η Μαύρη Μοίρα έφυγε, ή Μαύρη Μοίρα φεύγει
κι' ό ένας 'σ'όταν περιπατο μάσ είπε πώς, θά έβγη,

ό άλλοσ γιά τόν Βόσπορο, ό άλλοσ γιά τόν Λιάπη,
έκεινοσ γιά τόν Κάνθαρο, κι' αυτόσ γιά τόν 'Αράπη.
Και όόσ του πιά ηηλαλητό κι' έλευθερίασ ζοματα
και τών προγόνων, Περικλή, έβγήκαν τὰ φαντάσματα,
κι' ώ λιγερόν και κοπερόν και φόνοι και απαγαί
και έλλυμένωσ εδωχλή κι' έλλόντωσ οίμογαί,
Τρέχω κι' έγώ εις τήν Βουλήν μετά τών άλλων τρέμων
νά μάθοσ τά συμβαίνοντασ περι φρικτών πολεμών,
άλλ' ό Σταμάτης ό γιατρόσ επί τό βήμα ήτον,
δουσισ άφοσ ίάτρευσε πολλοούσ τών παραλότωσ,
θά θεραπέυση τάχιστα και παρὰ προσδοχίαν
και πάσαν νόσον έθνικήν και πάσαν βαλκανίαν.
Και ό Σταμάτης έλαγε χωρίς νά σταματά,

καθείς τὸν Ἐφοχώτατον ὅτ' αὐτὰ μάτζα τὸν κυττῆ.
Στάσου, γιαντρέ, νὰ πάρουμε ἀναπονή κομμάτι,
ἀμὰν κουζούμ, ἀμὰν γιαδρούμ, σταμάτησε, Σταμάτη.

Ἡ Μαύρη Μοίρα ἔφυγε κ' ἐπέγουν οἱ καιροί,
ἄλλ' ὁ Σταμάτης τίποτα, μὰς κάνει τὸν βαρὸ,
καὶ πέρνει δρόμς δυνατὸ τὸ φλογερὸ τοῦ στόμα
καὶ γιὰ τὸ φάρμακον τοῦ Κῶχ ὠμίλησαν ἀκόμα.

Ἀμὰν, γιαντρέ μου, Πλωσ ὅτους πάσχοντας νὰ γίνης,
καὶ ἂν τοιαῦτα πάντοτε καθάρσια μὰς δίνης,
ἔλοι: σὲ θέσι δύσκολη θαρρῶ, πὼς θὰ ἔρθεομε,
ἐν θὰ μὰς μείνη ἄντερο καὶ θὰ ξεπατωθοῦμε.

Π. Κ1' ἡ Μαύρη Μοίρα;

Φ.

Ἐφυγε κ' ἐγόρισε ὅπισω,
κ' ἀκόρη ὁ γιαντρός «μυλεῖ καὶ μὰς βασιτῆ τὸ σο,
καὶ φάλλει τὸν Ἀπόστολον καὶ φάλλει τὸν Τρισάγιον
εἰς ἴχον κάποτε βαρὸν, ἐσθ' ἔτε δὲ καὶ πάλαιον.

Ἄλλὰ μετὰ παρέλειπον τριῶν ὥρων καὶ κἄτι
κατέπαυσε ἡ ψαλιτικὴ τὸν Δόκτορος Σταμάτη,
κατήλθε δὲ τοῦ βήματος μὲ βήματα γοργά,
ἐνθ' ἐγὼ ἐφώνησα «τὰ ζῆφα μου ἀργά...»

Κ1' ὁ λόγος ὁ Βασιλικὸς συζητήθη τότε
καὶ ἄρχισαν οἱ ρήτορες κ' οἱ ποδοῖ πετριώται,
καὶ εἶπαν ἐνὶ χρεωστῆι πρὸ πάντων ἡ Ἑλλάς
μὲ ἔλους νὰ ἐβραλεται εἰς σχέσεις ὁμαλάς,
ὁ Σάκης δὲ ἀνέπτυξε μὲ τὸσον ρητορείαν
πὼς τοῦτο ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὴν ἱστορίαν.

Ἄλλ' εἶπε ὁ Χατζέπουλος «παρακαλῶ νὰ βγάλετε
χάριν τῆς εὐπρεπείας μὰς τὴν λέξιν ἐπιβάλλεται,
κ' ἡ λέξις ἐνισχυεται ὅτ' ὀνὸν λόγον νὰ γραφῆ,
πιστώσω δὲ τὸ νόημα νὰ μὴ διαστραφῆ.»

Κ1' ἄλλοι πολλοὶ ἐξέφεραν τὰς ἐπιβριθεῖς των γνώμας,
ὅπταν εἶπε, Περικλῆ, κ' ὁ ρήτωρ κόντε Ρώμας:
«παρητηρῶ πὼς ἀδικα περὶ πολλὰ τυρβάετες,
νῆ λέξις ἡ ἀρμόζουσα ἐστὶ τὸ συμβιβάζεται.»

Μά εἶπε κ' ὁ Ζυγομαλάς «τὰ λόγια σας πετάτε,

νῆ λέξις ἡ ἀρμόζουσα ἐστὶ τὸ ἐξαρτάται.»

Π. Καὶ ποῖα ἐγίνε δεκτῆ;

Φ.

Καλὰ καλὰ δὲν ξέρω,
καὶ διάβασε τὰ πρακτικὰ νὰ ἔθῃ τὰ περαιτέρω.
Ἄ ἔδ' λαὸς ἐφώνησε «πάει κ' αὐτὸ, σπολλάτῃ,
κ' ἐπῆνε ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπάνω ὅτ' Ὁ Πολάτι,

ὁ δὲ Αὐλαρχὸς ὅτῃν Ἀδλὴν τὴν ἀφρινε ἀγγέλλει,
ἦν δὲ καὶ Τράκας ὁ Κορνιάς μαζὶ μὲ τὸς ἐν τέλει.

Κ1' ὁ Βασιλεὺς, βρὲ Περικλῆ, ὅτ' ὀνὸν θρόνον τὸν ἀνέβη,
τῆς δὲ Βουλῆς ὁ Πρόεδρος τοιαῦτα ρητορεύει:

«Τὸ ἔθνος, φίλε Βασιλεῦ, εὐτύχησε νὰ ἔθ
πὼς ἔχει κ' ὁ Διάδοχος ἀρσενικὸ παιδί,
ἐν τούτοις, ὡς γνωρίζετε, ὀφείλει κ' ἡ Ἑλλάς
πρὸς ἔλους νὰ συνδέεται μὲ σχέσεις ὁμαλάς,
καὶ τοῦτο ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὴν ἱστορίαν.

εἰς πάντα θερμαινόμενον ἀπὸ φιλοπατριῶν.

Ἄλλ' ἂν τὸ ἐπιβάλλεται σὰς φαίνεται πολὺ,
κακὸν τὸ ἐνισχυεται κ' ἡ νομίσει κ' ἡ Βουλῆ,
ἂν δὲ εἰς θέσιν δύσκολον καὶ τῶρα εὐρεθῆτε,

ὅτῃν λέξιν συμβιβάζεται παρακαλῶ δεχθῆτε,
νὴπάρεται ὁμως, Βασιλεῦ, κ' ἡ λέξις ἐξαρτάται,
καὶ τέλος, ὅπως θέλετε, τὸ ἀντικαθιστάτε.

Ἄς πρὸς τὴν Περιφέρειαν, πὼς τὸσον μὰς πονεῖ,
εὐβραίως θὰ ἐμάθετε πὼς ἐγίνε στανῆ,

ἄλλ' ὅμως καταγγεήθησαν κ' ἐκείνα τὰ προσόντα
κ' ἐβρὸ ἀνοίγει στάδιον εἰς ἕκαστον πεινώτα,

ἔδ' Ὑγούτας δὲ κατάρθωσε νὰ μὰς ἐξέφυρ δάνειον
ἐτῆοντι συμπεφωρῶται καὶ τῶν σπανίων σπάνιον

ὡς πρὸς τὴν φέρμ, τὴν ὅποιον, καὶ ὡς πρὸς ἄλλα τόσα,
κ' ἡ ἡλάφαζε τῶν νηστικῶν ἡ ἀδελφάδος γλωσσα.

Ἐν τούτοις καταγγεήθησαν, ὦ Βασιλεῦ, ἀκόρη
καὶ ἄλλα Νομοσχέδια καὶ τοῦ Τρικούπη νόμοι,
ἔσους δ' ὁ πρὶν Πρωθυπουργὸς σπαθῆτος ἐτιμώρησε

ὁ Στρατηλάτης Θεοδωρῆς εὐθὺς τοὺς ἐσυχωρήσας,
κ' ἡ ἡ πεινώτα του Στρατοῦ πηγαίνει σὰν Κορδόνι,
πὼς κάθε νοὺς ἐξίσταται, σασιζέει, ξεδιδώνει.

Κ1' ἂν τῶρα διαδίδονται πολλὰ περὶ σπαγῶν
καὶ ἐν νέος κατ' αὐτὰς ἐπικίεται ἀγῶν,
αὐτὰ τὰ βγάξει μοναχὰ ὁ πρὶν Πρωθυπουργός,

πὼς στέκει ἔξω τῆς Βουλῆς ἀνήμπορος κ' ἀργός,
καὶ στάζων αἷμα καὶ χολῆν τοσοῦτον ἐξετρήσῃ,

ὅσους ν' ἀνοίξῃ μελετῆ τουφέκι μὲ τὸν Λιάπη.

Ἄ ὅμως ἡμεῖς πληθῶσαντες τὸ ἔθνος καθῆκον
μὲ καθάραν συνειθῆνον γυρίζομεν κατ' οἶκον,
καὶ κἀμίνοντες μαζὶ μὲ Σας κουβάρι τοὺς ἀέρας

εὐθὺς μὲς ἐσπάζομεν τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας,
καθ' ἂς γενναῖται κ' ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεὲμ τῆ πόλει...

ἂν δ' ἐρωτᾶτε, Βασιλεῦ, τί γίνονται κ' οἱ Στόλοι,
ἐτοῦ Κορδονάτου Θεοδωρῆ τοῦ ἡλιαν τὰ φεγγάρια

κ' ἡ Μαύρη Μοίρα ἔφυγε καὶ πάει γιὰ σφουγγάρια.

Ἄ δὲ κυβέρνα, Βασιλεῦ, ἀνεύθυνος καὶ χαιρών,
κ' ἡ ἐπέουχο ὅπως δ' ἐχθῶν προπάππων καὶ πατέρων,

τῆς Ἀνῆς, τοῦ Ἰωακείμ, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων,
ἐπαρδασιλεύῃ ἔς ἄει τὸ νέον Ἰπουργετον.»

Ἀμὴν! κ' ὁ Ἄναξ ἔκραξε, καὶ καταβῆς τὸν θρόνου
ἐσίμωσε τὸν Πρόεδρον καὶ τοῦπε «καὶ τὸν χρόνου,
μὰ ῥώτησε καὶ τὸν Κορνιὰ ἡ κλάρια πὼς πηγαίνει

κ' ὁ Τράκας τοῦ ἀπῆνησε πὼς ἔλο καὶ μακραίνει.

Π.—Κ1' ἡ Μαύρη Μοίρα, Φασουλῆ;

Φ.—

Κακὴ ψυχρῆ σου μέρκ...
πάει καμψόμας κανονιαῖς νὰ ρίξῃ ὅτ' ὀνὸν ἀέρα,
κ' ἡ ἐθμελίων εἰσόνται τῶν θαλασσοῦν οἱ βράχοι,

ἐνθ' ὅτ' Κοινοβόλιον δεσινῆ συνήθη μᾶχη,
Ἄ Ῥάλλης, εὐτολοῖος ἀνῆρ ἐκ τῶν μαχημωτάτων,
ἀκράτητος ἐξώρησε κατὰ τῶν Κορδονάτων,

κ' ἐντὸς ὀλίγου θέελλα ἐνεσχημὸ μεγάλην
καὶ ὅτ' ἔγὰρ τοσκάνεται μὲ τὸν Μαυρομυχάλῃ,

κ' ὁ Κυριακούλης εἰς δεσινὸν ἄγαν τὸν καλεῖ,
καὶ μοναχάου τῆς Φακῆς ἔσφιτῶσαν πολλοί,

ὁ Ῥάλλης ὅμως ἀπαντᾷ πὼς τῶρα πιά ἐγέρασε
κ' ἡ τρέλλα τῆς νεότητος διὰ παντὸς ἐγέρασε.

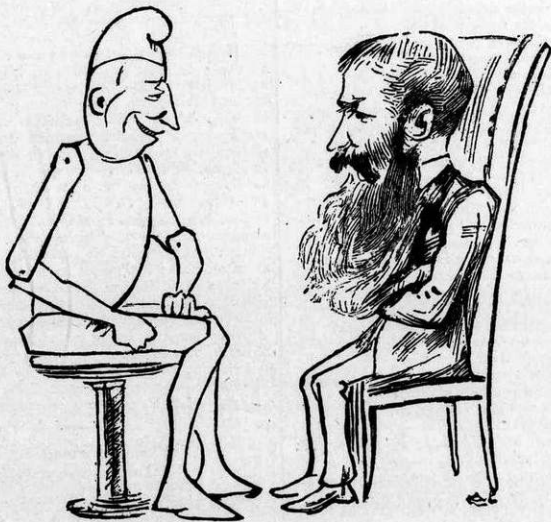
Καὶ τοῦ Κουτρούλῃ ἐγίνε μεγάλου πανηγύρι
καὶ Ἠρακλεῖους ῥόπαλον ὁ Φλόσας ἀνεγείρει,

κ' ὁ Τριγακὸς Μαυρομαρὰς ἀγρίψε κ' ἐκνετος,

και χαμαρόνει δι' αυτόν ελ' ή 'Ελλάς κι' ή Τήνος,
κι' αυτός τόν Ράλλην άγριος κι' αίμοχαρης κυτζά
κι' άμέσως κατά πρόσωπον τόν γάνει του πατζ,
και βγίνει έξω μάρτυρας όργήγορα νά πάρη
και μετ' όλιγον είσορμξ μ' έναν παππά και πλάρι.
II. Κι' ή Μαύρη Μοίρα, Φασουλή;

Φ. Μαρούλια, κολοκύθια...
μ' αυτή τήν Μοίρα μ' έσπασες άλήθεια κι' άπ' άλήθεια.
Οδχ ήττον κι' ό Φιλάρετος, που' στην βόην έχάθη,

εφώναξε πώς έλιους τον τούς έπαρσιγάθη
και πώς δέν κόπτει τίποτε εις ένα κι' άλλον Καίσαρα.
και φέρνει τό καπέλο του και φεύγει με τά τέσσαρα.
Κι' έγω με τόν Φιλάρετον εφώναξα τά ίδια
κι' άκροατάς και Βουλευτάς τούς έκαμα σκουπιθια,
κι' άμέσως λάσπη τζουφα μετ' άγχιός τσσης,
και τώρα πάλιν έρχομαι νά με ξυλοφορτώσης.
II. 'Ορίστε μία, δύο, τρεις, έπτά, όκτώ, έννέα.
κι' άιντε νά μάθης " γρήγορα περί τής Μοίρας νέα.

'Ο Φασουλής ό πλούσιος που τρέχει ό παράς,
και ό Σκουλούδης ό πτωχός και πρώτος φουκαράς.

Φ. Καλημερούδια, Στέφανε...

Σ. Καλώς τον... τί γυρεύεις;
μήπως με τρόπον τίποτα και σύ μου μαγειρεύεις;
Φ. Σου μαγειρεύω κάτι τί και άκουσε νά μάθης.
πριν τών παθών σου, Στέφανε, τόν τάραχον νά πάθης.
Εύγνωμοσύνης άξιον έκ μέρους μου σε κρίνω,
διότι μου εδάνεισες τό φράξο σου εκείνο,
και ήξιώθη ούτω πως κι' ό τάλας Φασουλής
εις έλιους νά παρευρεθί τούς μάλοους της Αύλης,
και νά καθίστη τέτ ά τέτ κι' αυτός ό φουραλέος
με τήν Μεγαλειότητα του όρκτου Βασιλέως,
άλλ' όμως τώρα έρχομαι με άπαιτήσεις άλλας,
και δέξου με, παρακαλώ, με άνοικτάς άγκάλας.
'Στά χάλια τά σημερινά, 'στα τωρινά κεσσάτια,

αυτός ό Κυριακόπουλος μου άνοιξε τά μάτια,
κι' άνοικτομάτης ήγισα και με τό παραπάνο,
κι' είδα πώς τίποτα κι' έγω 'στών κόσμο άν δέν κάνω,
πώς άν δέν είμαι πλούσιος και χάσκω σάν τόν χάλια,
κανείς δέν πταίει δι' αυτό, παρά έγω μονάχα.
Σ. Και τί έσκέψθης φίλε μου, και σύ γιά νά πλουτίσης;
Φ. Νά σου προβάλλω μερικώς ευλόγους άπαιτήσεις.
Πολλάκις άσυχολούμενος εις τά της πολιτείας
σ' έδίβαξα προφορκόως περί διπλωματίας,
και δι' έμου κατώρθωσες μονάχα νά εισύργης
πώς 'στών βαθών λαβύρινθον διεξόδον νά εισύργης,
κι' έγνώρισες τά σχετικά διπλωματών μεγάλων,
'Ανδράσπου, Βισμαρκ, Σόλοβουρο, Καλινκού, και τών άλλων.
Σ' έδίβαξα τί γίνεται εις τάς φυλάς του Αίμου,